

gældende Læger efter § 7 i Lov af 30. April 1909 bør stilles i Bero“. Men den Mand, som har udtalt sig saaledes, kan dog ikke stilles i Spidsen for Undersøgelsen af Anklagerne mod ham selv og de andre Læger. Hvorledes kan Justitsministeren i det hele forsvare, at han paa det foreliggende Grundlag, som er et Materiale, der alene er fremskaffet fra de anklagede, og som for en stor Del er af lægevidenskabelig Karakter og slet ikke har været undergivet noget lægevidenskabeligt Skøn, erklærer alle Anklagerne mod Hoff for afkræftede og i Henhold dertil ansætter Hoff? Justitsministeren har været ganske ude af Stand til at bedømme det lægevidenskabelige Materiale, som for Resten er skaffet til Veje i Huj og Hast. Da det er lægevidenskabeligt og ikke juridisk, forstaar han sig ikke paa det, og derfor burde den højtærede Justitsminister under ingen Omstændighed have ansat Hoff, før dette Materiales lægevidenskabelige Karakter og Værdi var bleven bedømt af en anden Autoritet, som sidder inde med fornødne Betingelser for at kunne bedømme det. Men desuden er Undersøgelsen mod Etatsraad Hoff og de andre anklagede Læger neppe begyndt endnu, og ikke desmindre fejer Justitsministeren det hele til Side og ansætter uden videre Stadslæge Hoff, og saa kommer han her i Dag og siger: Der skal nok blive gaaet retfærdigt frem, og Undersøgelsen skal nok blive ført videre. Af hvem? Af Etatsraad Hoff, som selv er anklaget, og som har erklæret, at enhver Undersøgelse er overflødig. Her kører den højtærede Justitsminister dog paa en Maade i Ring, som jeg indrømmer ikke er kunstnerisk.

Nu foreligger Klagen altsaa for Ofentligheden, og ingen kan nægte, at Klagen er haard. Naar man nu gør Bekendtskab med den, maa det indrømmes, at Klagen er haard, men den var det ikke, saaledes som den højtærede Justitsminister forelagde os den i Finansudvalget, og hvor de væsentligste Momenter i Klagen vare udeladte. Der er først Klagen over Læge A. Om denne hedder det saaledes i Klagen: „Læge A.'s Ansættelse var allerede sket før Stadslæge Hoffs Tid, og da A. er en veluddannet Læge, der har kunnet passe Stillingen, uden at der, saa vidt os bekendt, har været Grund til alvorlig Klage imod ham, finde vi det forstaaeligt, at Hoff har ladet ham forblive i Stillingen“. Det er denne Klage, Justitsministeren refererede i Finansudvalget. Derimod udelod den højtærede Justitsminister

i sit Referat til Finansudvalget de følgende Ord: „for saa vidt man overhovedet finder det tilladeligt, at Morfinister indehave ansvarsfulde Lægestillinger“. Og det er dog dette sidste, som det ved denne Klage kommer an paa. Og hvordan forholder det sig nu med denne Læge A.? Jeg har nu oplæst, hvorledes Klagen lyder, naar man læser Klagen i „Hospitalstidende“ helt igennem og ikke udelader det væsentlige, det absolut afgørende, det eneste, som er noget, hvilket den højtærede Justitsminister udelod i Finansudvalget. Efter denne Klage kommer der en Erklæring fra Etatsraad Hoff. Denne Erklæring fra Etatsraad Hoff siger, at der er ikke ført noget Bevis for, at Læge A. er Morfinist. Og saa skal det være nok, og det slutter den højtærede Justitsminister sig til, og det kan han for saa vidt have Ret til, som Etatsraad Hoff er Læge A.s foresatte og skal vide Besked om hans Forhold. Han maa altsaa ikke afgive Erklæring om, at Læge A. ikke er Morfinist, hvis Erklæringen ikke er rigtig. Men nu viser detsig ikke desto mindre, efter hvad den højtærede Justitsminister oplyste os om i Dag, at da Sundhedsstyrelsen — for saadan maa det jo være gaaet til — henvender sig til Læge A. og spørger ham, om han er Morfinist, erklærer han, at han er Morfinist, men, siger saa den højtærede Justitsminister, det vidste Etatsraad Hoff ikke noget om. Det var imidlertid Etatsraad Hoffs Forpligtelse, naar han som overordnet lægelig Autoritet afgav en Erklæring om, at A. ikke var Morfinist, at have forhørt sig om, hvorvidt den paagældende var Morfinist eller ej, men det havde han ikke. Han kan ikke en Gang have spurgt Læge A. selv: Bruger De Morfin? for saa havde han faaet at vide, at Læge A. var Morfinist. Men saa maa man altsaa sige, at Etatsraad Hoff har ført Justitsministeren bag Lyset, for han har ledet ham til at tro, at Læge A. ikke var Morfinist, uagtet han er Morfinist, og han har ledet Justitsministeren til i den Anledning at erklære, at Klagen mod Etatsraad Hoff paa alle Punkter var afkræftet, uagtet det viser sig, at han har haft denne morfinistiske Læge under sig, og ikke alene ikke vidst af, at han var Morfinist, men afgivet Erklæring om, at han ikke var Morfinist; Etatsraad Hoff har derved faaet Ministeren til at afgive den urigtige Erklæring, at alle Klager mod Etatsraad Hoff vare slaaede ned, uagtet det netop viser sig her i Tilfældet A., som er det mildeste Tilfælde, at Etatsraad